

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: T. D., ev. č. X
st. přísl. X
t. č. pobytem X
adresa pro doručování: X
zast.: G. A., v ČR bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 12. 12. 2024, č. j. OAM-1456/ZA-ZA11-ZA01-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně zejména uvedla, že žalovaný při posouzení její žádosti vycházel z bezpečnostní situace o stavu dodržování lidských práv v Gruzii od roku 2023 do října 2024. Neposuzoval však situaci v Gruzii podle posledních zpráv z listopadu 2024, kde je uvedeno, že EU pozastavilo proces přistoupení Gruzie k Evropské unii, a to i na základě porušování lidských práv a svobod. V současné době již Gruzie není stát, který usiluje o západní demokratické hodnoty, spíše se vrací k diktatuře ruského typu. Skutečnost, že žalobkyně byla v ČR žadatelem o mezinárodní ochranu, může být v případě návratu do země původu důvodem protiprávního jednání vůči ní. Aktuální politický režim v Gruzii totiž neodpouští odpůrcům režimu. Dle informací příbuzných žalobkyně se již po ní v Gruzii policie poptávala. Bylo tedy nutné zohlednit tuto novou informaci a nedopustit, aby život a zdraví žalobkyně bylo v případě návratu v ohrožení. Rovněž měla být posouzena možnost, zda žalobkyni neudělit doplňkovou ochranu.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby a zdůraznil, že žalobkyně opakovanou žádost odůvodnila totožně jako první žádost. Skutečnost, že EU v Gruzii pozastavila přístupové jednání nemá se situací žalobkyně nic společného. Ostatně žalobkyně ani žádnou spojitost nedokládá.

IV. Jednání před soudem

4. Žalobkyně a ani její zástupkyně se k jednání nedostavily. Zástupce žalovaného především odkázal na vyjádření k žalobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

5. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“ a tudíž je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

6. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
7. Soud se tedy zabýval posouzením žalobkyní tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nesplnění podmínek pro zastavení řízení v případě další opakované žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.
8. Dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí *opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany*.
9. Dle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a*.
10. Dle ustanovení § 11a odst. 2 zákona o azylu *není-li opakovaná žádost nepřípustná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup*.
11. Dle ustanovení § 10 a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11 a odst. 1*.
12. Dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení *zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná*.
13. Cizinec má tedy možnost žádat o mezinárodní ochranu opakovaně, jeho žádost však bude nepřípustná a řízení o ní zastaveno ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) ve spojení s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu, pokud neuvede nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, které nemohl uplatnit v předchozí žádosti, nebo pokud se situace v jeho zemi původu nezměnila takovým způsobem, že by to mohlo opodstatněnost nové žádosti zakládat. Zákon o azylu pro první opakovanou žádost výslovně počítá také se skutečnostmi nebo zjištěními, které se objevily, tedy nejen s těmi, které cizinec uvedl. Ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) odkazuje na ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu.
14. K důvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, která byla předmětem napadeného rozhodnutí, uvádí soud následující.
15. Z dikce citovaného ustanovení § 11 a odst. 1 zákona o azylu lze dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat, a to nutnost uvést nové skutečnosti nebo zjištění a podmínka, aby se přitom jednalo o takové skutečnosti nebo zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Za nové skutečnosti nebo zjištění je poté nutno

považovat nikoliv jakékoli nově skutečnosti nebo zjištění, nýbrž pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo smysl, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady. V případě druhé z uvedených podmínek soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno důkazní a břemeno tvrzení. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* Nejvyšší správní soud tedy dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

16. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy nelze pojímat jako prostředek k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího správního řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, mezi které lze mj. řadit taktéž změnu situace v zemi původu žadatele. Závěrem lze tedy poznamenat, že ustanovení § 11 a odst. 2 zákona o azylu představuje jakýsi filtr, jehož prostřednictvím lze propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejné právo, a to princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.
17. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nutno důsledně dbát na splnění obou výše stanovených podmínek, které mají, jak garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k odlišnému rozhodnutí správního orgánu, tak zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.
18. K problematice opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se pak Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. [9 Azs 5/2009 – 65](#). Svůj závěr formuloval do právní věty: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č.

j. [3 Azs 6/2011](#)–96, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že: „Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s [§ 10a písm. e\) zákona č. 325/1999 Sb.](#), o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle [§ 25 písm. i\) zákona o azylu](#) zastaví.“

19. Z citované judikatury tedy vyplývá, že správní orgán při posouzení opakované žádosti zjišťuje, zda se objevily nové závažné skutečnosti, ať již na straně samotného žadatele nebo v zemi jeho původu, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které současně svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v [§ 12 zákona o azylu](#) nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a tohoto zákona. Aby tyto skutečnosti byly pro danou věc relevantní, musely by mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.
20. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR podruhé. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně dne 6. 9. 2023. Žalovaný vydal dne 24. 10. 2023 pod č.j. OAM-1232/ZA-ZA11-ZA01-2023 rozhodnutí, jímž žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 4. 2024, č.j. 19 Az 30/2023-24 žalobu zamítnul. Žalobkyně dne 6. 9. 2023 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 11. 9. 2023 poskytla údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ní proveden pohovor. Žalobkyně v poskytnutí údajů sdělila, že je státní příslušnicí Gruzie, mluví gruzínsky, oficiálně není členkou žádné politické strany nebo uskupení, ale je podporovatelkou Saakašviliho. Účastnila se z donucení demonstrací, jelikož její zaměstnavatel byl členem Gruzínského snu a nutil je chodit na demonstrace proti Saakašviliům. Je svobodná, děti nemá. V minulosti měla v České republice (dále jen „ČR“) pracovní vízum, přicestovala dne 12. 11. 2019. Žalobkyně sdělila, že je zdravá, s ničím se neléčí. Jedná se o její první žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž o mezinárodní ochranu žádá, protože by si chtěla legalizovat pobyt na území ČR. V Gruzii nemá nic, žádnou nemovitost. Jedna žena jí slíbila, že ji v ČR zajistí trvalý pobyt. Žalobkyně jí dala všechny své peníze, po příjezdu však chtěla doplatit více. Žalobkyně tedy neměla ani práci, ani doklady. Následně se s přítelem snažili zařídit trvalý pobyt v Polsku a na Slovensku, ale to nedopadlo. Druh žalobkyně zná český jazyk a ona si zde zvykla, proto se rozhodli, že si zde zařídí bydlení a doklady. V rámci pohovoru žalobkyně podrobněji popsala důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedla, že pro ni bylo ve vlasti nebezpečné žít, neboť dva měsíce před odjezdem jí do bytu vtrhl neznámý muž. Tento jí řekl, že ví o všem, co píše na Facebook, kde pracuje a jaké má politické názory. Zavolala policii, muž se přiznal a výsledkem bylo rozhodnutí o zákazu přiblížení k žalobkyni na vzdálenost 10 metrů. Po několika dnech od incidentu

tohoto muže viděla v policejní uniformě. Přislíbila doložit protokol o tomto incidentu, což však neučinila. Dále při pohovoru uvedla, že před odjezdem do ČR jí znásilnil bývalý přítel v garáži. Následně ji pronásledoval, přičemž jeho bratr je vysoce postavený policista, a proto incident na policii nehlásila. Bývalý přítel jí také vyhrožoval, že zamezí jejímu vycestování. Opakovaně ji kontaktoval, ptal se, jak se má a co dělá. Naposledy ji kontaktoval v roce 2020. Změnila si telefon i účet na Instagramu. Po znásilnění nevyhledala ošetření v nemocnici, neboť matka jejího přítele pracuje v nemocnici. Bála se, že by se o tom dozvěděl. Jinou nemocnici navštívit nechtěla. Žalobkyně rovněž uvedla, že je aktivní na Facebooku a Tik Toku Je podporovatelkou Saakašviliho a účty má vedené pod přezdívkami, pouze na Tik Toku má selfie. V letech 2016 a 2017 se čtyřikrát zúčastnila demonstrací proti Saakašvilimu, a to kvůli svému zaměstnavateli, neboť se obávala propuštění z práce. Jednalo se o malé demonstrace, kde jen stála, počet lidí byl do padesáti osob. Policie tam nezasahovala. Pomoc s vyhledáním jiného zaměstnání nevyhledala. Dále v pohovoru uvedla, že do ČR přicestovala v listopadu 2019, jedna žena jí měla zařídit trvalý pobyt. S přítelem zaplatili 700 EUR, přičemž žena požadovala doplatit dalších 2 000 EUR. Slíbila zařídit dvouleté pracovní vízum a zařídila jen tříměsíční. Ta žena pracovala na černo, žádost nebyla legální. V ČR má přítele, ve vlasti bratra a matku, ale nejsou moc v kontaktu. Do Gruzie se vrátit nechce. Nikdy tam jiné problémy neměla. Žalobkyně přislíbila dodat screenshoty politické aktivity na sítích, tyto však nedodala.

21. V rámci druhé žádosti žalobkyně uvedla, že nikdy nebyla členkou žádné politické strany, ale je sympatizantkou Saakašviliho. V minulosti se účastnila demonstrací, ale bylo to z donucení, neboť její zaměstnavatel byl členem Gruzínského snu a nutil je chodit na demonstrace proti Saakašvilimu. Uvedla, že má psychické potíže, ale nijak blíže je nespecifikovala ani nedoložila (např. lékařská zpráva). Dále uvedla, že se nemůže vrátit do Gruzie. Její důvody jsou stejné jako v předchozím řízení. V minulosti byla sexuálně napadena jedním mužem, přičemž druhý přišel k nim do bytu a začal ji vyhrožovat s tím, že ví o její politické aktivitě. V případě sexuálního útoku šla na policii, ale ředitel policie byl bratr toho muže. Na toho druhého muže, který přišel k ní domu, policii zavolala. Z ČR kontaktovala gruzínskou policii se žádostí o protokoly o jejich hlášení. Žalobkyni však nic neposlali a řekli ji, že se to nezačalo šetřit jako trestné činy. Muž, který žalobkyni fyzicky napadnul, se o tom dozvěděl. Následně řekl právníkovi žalobkyně, aby se v tom přestala štourat. K dotazu žalovaného, zda uváděla stejné důvody i v průběhu její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobkyně odpověděla, že ano, žádá ze stejných důvodů.
22. Soud k věci dále uvádí, že žalobkyně měla v průběhu předchozího správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Byl s ní veden pohovor a byla poučena o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Soud tedy musí přisvědčit žalovanému v tom směru, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla skutečně žádné nové skutečnosti, které by mohly mít negativní dopad do jejího hmotněprávního postavení. Žalovaný tudíž naplnil veškeré náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud pro úplnost dodává, že součástí správního spisu je fotokopie dokumentu, jehož překlad si žalovaný obstaral. Jedná se o dopis z tbiliského policejního

oddělení zřejmě právnímu zástupci žalobkyně. V dokumentu je uvedeno, že ve správním řízení souvisejícím s oznámením podaným dne 15. 5. 2019 nebyly zjištěny žádné znaky trestného činu, a proto nebylo zahájeno trestní stíhání. Soud souhlasí se žalovaným, že police se žalobkyní komunikuje, neignoruje ji a poskytuje ji informace. Nelze tak dospět k závěru, že by ji orgány země původu nebyly ochotny poskytnou ochranu. Dostupností vnitřní ochrany se přitom žalovaný i Městský soud v Praze zabývali v předcházejícím řízení. Soud souhlasí se žalovaným, že pokud byla žalobkyně nespokojena s činností policie mohla se se žádostí o pomoc obrátit na příslušné instituce, přičemž tato skutečnost nebyla v řízení vyvrácena. I tato skutečnost byla řešena v rozhodnutí Městského soudu v Praze, který se zabýval přezkumem meritorního posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.

23. Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu soud ve shodě s právním názorem žalovaného uzavírá, že ve věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žadatelka neuvedla a ani žalovaný nezjistil

ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci v zemi původu žalobkyně žádnou novou skutečnost odůvodňující opětovné hodnocení žádosti žalobkyně, tedy skutečnost, která by vyžadovala nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí v jeho věci. Vzhledem k tomu, že byly ve věci naplněny podmínky stanovené v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobkyní na území ČR byla zcela správně shledána nepřipustnou v souladu s právními předpisy i aktuální judikaturou. Soud souhlasí se žalovaným, že pozastavení procesu přistoupení Gruzie k EU nemá spojitost s příběhem žalobkyně. Žalobkyně tuto skutečnosti ani nijak nekonkretizovala. Žalovaný se pak i zabýval situací neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Vychází i z Informace OAMP Gruzie, ze dne 2. 9. 2024 - Situace gruzínských občanů vracejících se do země po dlouhém pobytu v zahraničí (Přístup úřadů a společnosti, přístup ke vzdělání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce). Z této informace přitom plyne, že obecně se jejich situace příliš neliší od Gruzínců, kteří neemigrovali. V zemi existují ekonomické potíže, objevují se problémy při přístupu k některým službám, nedostatek práce a v důsledku nedostatečný příjem. Nicméně podobné problémy nejsou vztaženy pouze k navrátilcům, ale k celé gruzínské populaci. Soudu proto ani není zřejmé, proč by se o žalobkyni z důvodu její žádosti o mezinárodní ochranu v ČR měla po jejím návratu zajímat gruzínská policie, jak uváděla v žalobě. Z provedeného dokazování tento závěr neplyne.

24. Soud dále dodává, že jeho úlohou nebylo posuzovat, jestli měl být žalobkyni udělen azyl či doplňková ochrana, ale pouze to, zda byla její opakovaná žádost přípustná, tj. byly v ní uvedeny nové skutečnosti či zjištění, které nemohla bez své viny uvést již v první žádosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. [3 Azs 6/2011-96](#)). Jelikož žádné takové skutečnosti uvedeny nebyly, žalovaný nepochybil, pokud tyto důvody věcně nezkoumal.

25. Závěrem soud zdůrazňuje, že nikterak nezlehčuje situaci žalobkyně. Poskytnutí azylu, resp. doplňkové ochrany, je však zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky. Nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, které jsou upraveny např. v zákoně č. [326/1999 Sb.](#), o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. [6 Azs 52/2020](#)–41).

26. Žalovaný tedy rozhodl správně, přičemž v žádném případě nelze jeho rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné či nesrozumitelné. V odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, jakož i úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
28. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 12. března 2026

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce